

darki Terenowej i Ochrony Środowiska, Rolnictwa oraz Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

- 2) rozwinięcie własnego potencjału wykonawczego na potrzeby budownictwa jednorodzinne,
- 3) rozwinięcie form spółdzielczego budownictwa jednorodzinne w gminach (w miastach i gminach).

§ 11. 1. Zakłady pracy, szczególnie o znacznym zatrudnieniu i potrzebach mieszkaniowych, powinny rozszerzać świadczenia pomocy i usług na rzecz swoich pracowników podejmujących budowę domów jednorodzinnych. Pomoc udzielana przez zakłady pracy powinna być czynnikiem stabilizującym kadrę pracowników zakładu.

2. Pomoc zakładów pracy, okazywana w różnych formach, powinna obejmować w szczególności:

- 1) nieodpłatną obsługę inwestorską (w zakresie dokumentacji inwestycyjnej) przez własne służby inwestycyjne,
- 2) pomoc finansową w ramach zakładowych funduszy mieszkaniowych,
- 3) odprzedaż po koszcie własnym zbędnych materiałów budowlanych,
- 4) odpłatne udostępnianie sprzętu budowlano-montażowego i transportowego wraz z obsługą według kosztów własnych,
- 5) świadczenie usług budowlanych przez własne grupy budowlano-montażowe według kosztów własnych.

§ 12. 1. Wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego, wykorzystując pozytywne doświadczenia z działalności społecznych komitetów budowy domów jednorodzinnych, spowodują dalsze tworzenie korzystnych warunków do rozwoju inicjatyw społecznych ludności i zakładów pracy w ramach powoływanych komitetów.

2. W skład społecznych komitetów budowy domów jednorodzinnych wchodzi przedstawiciele terenowych organów administracji państwowej, organizacji społeczno-zawodowych, zakładów pracy, banków.

3. Zadaniem społecznych komitetów budowy domów jednorodzinnych jest udzielanie pomocy wszystkim jednostkom zainteresowanym w rozwoju budownictwa jednorodzinne na danym terenie, a w szczególności:

- 1) w przygotowaniu inwestycji,
- 2) w wykorzystaniu lokalnych rezerw materiałowych i sprzętowych zakładów pracy,
- 3) w organizacji wykonawstwa.

§ 13. 1. Nadzór nad realizacją jednorodzinne budownictwa mieszkaniowego dla ludności nierolniczej powierza się Ministrowi Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, który zapewni jednocześnie koordynację wszystkich zadań wyszczególnionych w uchwale.

2. Nadzór nad realizacją jednorodzinne budownictwa mieszkaniowego dla ludności rolniczej powierza się Ministrowi Rolnictwa.

3. Ministrowie, wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego oraz Zarząd Centralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska” i Zarząd Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego zapewnią warunki rozwoju budownictwa jednorodzinne oraz realizację zadań wyszczególnionych w niniejszej uchwale.

§ 14. Traci moc uchwała nr 22 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1972 r. w sprawie jednorodzinne budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 9, poz. 60).

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

135

UCHWAŁA Nr 148 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lipca 1976 r.

w sprawie zasad i trybu sporządzania, uzgadniania i zatwierdzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1975 r. Nr 11, poz. 67 i Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego sporządzają:

- 1) plany zespołów jednostek osadniczych dla obszarów przekraczających obszar gminy (miasta i gminy) — terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego,
- 2) ogólne i szczegółowe plany zagospodarowania przestrzennego miast i wsi oraz plany gmin (miast

i gmin) — terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.

2. Przez użyte w uchwale określenie „plan gminy” rozumie się plan zagospodarowania przestrzennego zespołu jednostek osadniczych położonych na całym obszarze gminy.

§ 2. 1. Prace związane ze sporządzaniem miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wykonują dla organów, o których mowa w § 1, wojewódzkie biura planowania przestrzennego, działające jako jednostki budżetowe. W wypadkach uzasadnionych względami organizacyjnymi i ekonomicznymi terenowy organ administracji

państwowej stopnia wojewódzkiego może za zgodą Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska powołać wojewódzkie biuro planowania przestrzennego na zasadach obowiązujących państwowe jednostki projektowania, w trybie ustalonym odrębnymi przepisami.

2. Organizację oraz zasady i zakres działania wojewódzkich biur planowania przestrzennego określają terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego na podstawie wytycznych Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 3. 1. O przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenowy organ administracji państwowej właściwy do sporządzania planu zawiadamia organy administracji państwowej nie podporządkowane radom narodowym, w tym organy administracji wojskowej, oraz inne jednostki gospodarki społecznej, których siedziby znajdują się na terenach przewidzianych do objęcia planem, jak również jednostki, które ze względu na swój obszar działania mogą być zainteresowane planem, w celu zgłoszenia wniosków i zamierzeń mających wpływ na sposób przestrzennego zagospodarowania terenu.

2. Projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlega uzgodnieniu z zainteresowanymi organami administracji państwowej nie podporządkowanymi radom narodowym, w tym z organami administracji wojskowej.

3. Projekty planów zespołów jednostek osadniczych sporządzane dla województwa jako całości lub dla okręgów przemysłowych przed przedstawieniem do zatwierdzenia wymagają uzgodnienia z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów co do ich zgodności z założeniami perspektywicznego rozwoju danego regionu i kraju.

§ 4. Po opracowaniu projektu planu zespołu jednostek osadniczych sporządzonego dla obszarów przekraczających obszar gminy (miasta i gminy) lub planu ogólnego miasta właściwy do sporządzania tego planu terenowy organ administracji państwowej organizuje dyskusję nad zasadami planu. Do udziału w dyskusji należy zaprosić przedstawicieli terenowych organów administracji państwowej właściwych dla jednostek osadniczych objętych projektem planu, przedstawicieli organów administracji państwowej nie podporządkowanych radom narodowym, w tym przedstawicieli administracji wojskowej, przedstawicieli jednostek gospodarki społecznej, o których mowa w § 3 ust. 1, oraz organizacji społecznych i zawodowych. W dyskusji mogą wziąć udział zainteresowane osoby fizyczne, a także zaproszeni znawcy zagadnienia.

§ 5. 1. Terenowy organ administracji państwowej właściwy do sporządzania projektu planu gminy oraz planów szczegółowych zagospodarowania przestrzennego miast i wsi wyklada je do publicznego wglądu w swojej siedzibie na okres co najmniej 14 dni.

2. O wyłożeniu projektu planu do wglądu terenowy organ administracji państwowej podaje do wiadomości w lokalnym czasopiśmie, na tablicach ogłoszeń w miejscach publicznych oraz samorządom mieszkańców co najmniej na 7 dni przed wyłożeniem projektu.

3. Jednostki organizacyjne wymienione w § 4 zawiadamia się na piśmie o terminach dyskusji nad zasadami planu oraz o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu.

4. W okresie wyłożenia projektu planu, w terminach ustalonych w ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 2, projektanci tego planu udzielają zainteresowanym niezbędnych wyjaśnień dotyczących projektu.

§ 6. 1. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 4, i osoby fizyczne mogą w dyskusji oraz w okresie wyłożenia projektu planu zgłaszać do projektu uwagi i wnioski.

2. Terenowy organ administracji państwowej właściwy do sporządzania planu rozpatruje, przy udziale projektantów planu, wnioski i uwagi do projektu zgłoszone w toku dyskusji oraz w okresie wyłożenia projektu do wglądu, uwzględniając je w miarę możliwości w planie. O nie uwzględnionych uwagach i wnioskach zawiadamia się wnioskodawców na piśmie, podając przyczyny nieuwzględnienia.

§ 7. 1. Gminne rady narodowe i rady narodowe miast i gmin zatwierdzają plany gmin oraz ogólne i szczegółowe plany zagospodarowania przestrzennego wsi oraz miast objętych ich właściwością.

2. Wojewódzkie rady narodowe zatwierdzają plany zespołów jednostek osadniczych obejmujące obszary przekraczające obszar gminy (miasta i gminy) oraz ogólne plany zagospodarowania przestrzennego miast nie wymienionych w ust. 1.

3. Organy administracji państwowej miast nie wymienionych w ust. 1 zatwierdzają w drodze zarządzeń szczegółowe plany zagospodarowania przestrzennego miast objętych ich właściwością.

4. W uchwale o zatwierdzeniu planu zagospodarowania przestrzennego rada narodowa może upoważnić terenowy organ administracji państwowej, na którego wniosek plan został zatwierdzony, do dokonywania w drodze zarządzeń odstępstw od uchwalonego planu oraz ustala dopuszczalny zakres tych odstępstw. O poczynionych odstępstwach organ informuje właściwą radę narodową w rocznych sprawozdaniach.

§ 8. Terenowy organ administracji państwowej właściwy do sporządzania planu, przedstawiając do zatwierdzenia projekt wymagający zatwierdzenia przez radę narodową, przedstawia równocześnie swoje stanowisko co do nie uwzględnionych w projekcie uwag i wniosków, o których mowa w § 6.

§ 9. 1. Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może określić, które projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego powinny przed zatwierdzeniem uzyskać jego akceptację.

2. Terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego mogą określać, które projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, podlegających zatwierdzeniu przez gminną radę narodową, radę narodową miasta i gminy lub organ administracji państwowej miasta, powinny przed zatwierdzeniem uzyskać ich akceptację.

3. Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może powołać komisję urbanistyczno-architektoniczną do oceny projektów planów zagospodarowania przestrzennego.

§ 10. Rada Ministrów określa, które miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego będą przedstawiane Radzie Ministrów do akceptacji w zakresie podstawowych elementów tych planów. Plany te są przedstawiane Radzie Ministrów po zaopiniowaniu przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 11. O odstępstwach od zatwierdzonego przed wejściem w życie niniejszej uchwały planu zespołu jednostek osadniczych obejmującego obszary przekraczające obszar gminy (miasta i gminy) oraz planu ogólnego miasta nie objętego wspólną radą narodową miasta i gminy decyduje w drodze zarządzenia terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, a o odstępstwach od planu gminy lub miasta objętego wspólną radą narodową miasta i gminy — terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego za zgodą terenowego organu

administracji państwowej stopnia wojewódzkiego. Organy te w sprawozdaniach rocznych informują o poczynionych odstępstwach od planów właściwe rady narodowe.

§ 12. 1. Traci moc uchwała nr 146 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1963 r. w sprawie organizacji sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (Monitor Polski z 1963 r. Nr 40, poz. 197 i z 1970 r. Nr 10, poz. 85).

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały tracą moc przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 października 1961 r. w sprawie współdziałania organów administracji państwowej oraz ludności przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 57, poz. 314).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

136

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 lipca 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi oraz granicznej kontroli dewizowej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 23 czerwca 1973 r. w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi oraz granicznej kontroli dewizowej (Monitor Polski z 1973 r. Nr 29, poz. 184 i z 1975 r. Nr 14, poz. 83) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 47 pkt 3 po wyrazach „Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną” dodaje się wyrazy „Republikę Kuby”;
- 2) w § 50 ust. 1 skreśla się wyrazy „legitymujących się paszportami wydanymi przez polskie organy państwowe w kraju lub przez obce organy państwowe”;
- 3) w § 51 ust. 2 w zdaniu pierwszym po wyrazach „legitymujących się paszportami” dodaje się wyrazy „lub dowodami osobistymi”;
- 4) § 53 otrzymuje brzmienie:
„§ 53. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozowym

na przyjmowanie w kraju w złotych należności za przewóz wyjeżdżających prywatnie:

- 1) krajowców dewizowych legitymujących się paszportami, wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych lub dowodami osobistymi,
- 2) cudzoziemców dewizowych legitymujących się dokumentami uprawniającymi do przekroczenia polskiej granicy państwowej

— jeżeli dokumenty wymienione w pkt 1 i 2 są wydane w Polsce lub w państwach, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych, przez polskie organy państwowe lub przez organy tych państw, a przewóz następuje wyłącznie w granicach państw rozliczających się w płatnościach niehandlowych koleją lub należącymi do tych państw środkami komunikacji powietrznej, rzecznej i przybrzeżnej oraz autobusowej na liniach autobusowych nie wykraczających poza granice tych państw.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

137

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 8 lipca 1976 r.

w sprawie rejestracji kół łowieckich.

Na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. z 1973 r. Nr 33, poz. 197) oraz w związku

z § 2 pkt 10 lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1975 r. w sprawie określenia zadań i uprawnień należących do powiatowych rad narodowych i naczelników